

havde sat de to korrekt afrettede Herlufsholms-Akademikere i Forlegenhed ved den ugenerte Maade, hvorpaa hun gjorde sig til Kammerat med dem og boltrede sig i Højhjemene paa Engen som en Dreng. Han huskede især en solhed Dag, da Asmus og han sad i en Baad ude paa en Sø, der hed Grønnevandet, og drev efter Gedder. Pludselig stod hun inde paa Bredden og raabte til dem, at hun vilde med. De lod hende raabe. Hun var dem til Besvær med sit Overhæng. Da saa de, at hun dukkede sig ned i Sivene og begyndte at smøge Klæderne af sig, og et Øjeblik efter kom hun svømmende hen imod dem. Det lange, brune Haar flød efter hende paa Vandskorpen, og da hun naaede Baaden, hængte hun sig med Armene paa Rælingen som en lille Havfrue-Unge og lo højt. Han havde siden undertiden tænkt paa, at hendes Naturlighed dog næppe havde været helt saa paradisisk som han dengang troede. I hvert Fald havde hun paa Hjemvejen taget dem begge i Ed paa, at de ikke vilde sladre af Skole. Han kunde endnu se hende staa der i Enggræsset med en lyseblaa Langkjole og paa sin ivrige Maade rykke dem i Ærmet for at de skulde sværge rigtig højtideligt.

Den Sommer han blev Student mødtes de paany, og ogsaa dennegang var det paa Storeholt. Hun var nu halv voksen, og han forelskede sig en Smule i hendes brune Øjne og den friske Mund med de